

stitsministerens Affattelse og tilraade at indskrænke det til ganske faa Bestemmelser, navnlig sigtende til at gøre Forkyndelsen nemmere. Jeg for mit Vedkommende kunde i saa Fald ønske, at man nøjedes med at træffe Bestemmelse om, at der skulde være een Stævningsmand i Stedet for som nu to, og at denne ene Stævningsmand saa fik et nogenlunde rimeligt Gebyr for Forkyndelse af Stævningen. Jeg tror, der fra alle Sider er Enighed om, at Gebyret bør forhøjes. En Stævningsmand paa Landet faar, saa vidt jeg ved, 17 Øre for hver Forkyndelse og skal endda ofte gaa lange Veje. Denne Betaling er naturligvis saa lille, at ingen kan være tjent med den.

Det udenfor Betænkningen stillede Ændringsforslag er nødvendiggjort af Ændringsforslaget under Nr. 5; hvis dette vedtages, er det nødvendigt, at ogsaa det førstnævnte Ændringsforslag bliver vedtaget.

Med disse faa Ord vil jeg anbefale ærede Medlemmer at stemme for de af Mindretallet stillede Ændringsforslag.

Alfred Christensen: Vi er alle forpligtede til at tale Sandhed og gøre det gode, og jeg vil give den ærede Ordfører Attest for at have talt Sandhed ved at meddele dette høje Ting, at der ikke har hersket nogen Uenighed i Udvalget. Den Gaade, at vi har delt os i et Flertal og et Mindretal, uden virkelig at være uenige, vil jeg lade de Herrer selv gætte eller Fremtiden løse. Af Mindretallets Ændringsforslag lægger jeg ligesom den sidste ærede Taler særlig Vægt paa Ændringsforslag Nr. 5, hvorved man gør det muligt, at den, der udtager Stævningen, direkte henvender sig til Postkontoret og derved benytter sig af den nemme Adgang, som det skulde være Lovens Mening at give Sagførere og andre, der vil udtage Stævninger. Efter Regeringsforslaget maa man ikke selv gaa med sin Stævning paa Posthuset, men skal henvende sig til vedkommende Retskontor. Danmarks Sagførerforening, som har Organisationer i alle Landets Jurisdiktionskredse, har i en Skrivelse af 24. Januar i Aar udtalt sig om dette Lovforslag. Det maa vel være mig tilladt at citere enkelte Stykker deraf. Blandt andet siges der heri, at der kun er een Mening om, at det er at betragte som Fremskridt, at Forkyndelsen fremtidig skal ske ved een Stævningsmand i Stedet for ved to, ligesom at Stævningsgebyret, som Stævningsmanden faar, bliver forhøjet. Det er ubetinget Fremskridt.

Derimod er man indenfor Sagførerstanden tilbøjelig til at mene, at den i § 3 og følgende Paragraffer omhandlede fakultative Forkyndelse gennem Postvæsenet ikke vil faa nogen praktisk Betydning for Udenretsstævninger, medmindre Forkyndelsen kan foregaa efter direkte Henvendelse fra Sagsøgeren til Postvæsenet. Naar jeg hjemme paa mit Kontor udtager Stævning mod en Mand boende et eller andet Sted i Landet, og jeg efter Loven kan benytte Forkyndelse gennem Postvæsenet, er det et Omsvøb, at jeg ikke kan gaa direkte til Postvæsenet, men skal henvende mig til vedkommende Jurisdiktionschef og anmode ham om at benytte Postvæsenet. Derved spildes der Tid; den Hensigtsmæssighed og Nemhed, der kunde være ved Reformen, gaar tabt, og man vilde akkurat lige saa godt kunne have undværet den. Sagførerforeningen gør Rede for, at der slet ikke opnaas større Sikkerhed for, at Forkyndelsen sker fuldstændig korrekt gennem Postvæsenet, naar Vejen gaar over et Retskontor. Foreningen gør opmærksom paa, at et Retskontor ikke har nogen Pligt til at konferere de Stævninger og Genparter, der indleveres, med hinanden og attestere Overensstemmelsen mellem de forskellige Eksemplarer af Stævningen, og til at paase, at det Eksemplar af Stævningen, der af Retskontoret benyttes til Fremsendelse gennem Postvæsenet, er overensstemmende med Originalen. Men dermed staar og falder al den Hensigtsmæssighed, der kunde være ved Reformen. Thi Attest for, at et Brev Nummer det og det, mærket saadan og saadan, er kommet Adressaten i Hænde, kan man akkurat lige saa godt faa ved direkte Henvendelse til Postvæsenet som ved at benytte Omvejen: først til Retskontoret, derefter til Postvæsenet, saa fra Postvæsenet tilbage til Retskontoret og derfra til den stævrende. Det er et Omsvøb og intet andet. Hvis det bød nogen særlig Sikkerhed, godt! saa tog vi det Omsvøb med, men har vi ikke Brug for Omsvøbet, benytter vi den gamle Forkyndelsesmaade med Stævningsmændene. Det skal nok vise sig, at vi vil gøre det herefterdags, hvis dette Ting ikke imødekommer dem, der har Forstand paa Sagerne, Danmarks Sagførerforening, dem, der har Brug for Reformen, alle Landets Sagførere.

Det hedder som sagt i Sagførerforeningens Skrivelse, at den ny Forkyndelsesmaade ikke vil have nogen nævneværdig Betydning i det praktiske Liv for Udenretsstævningers Vedkommende. Man vil